

"ΣΤΑ ΙΣΙΑ"

Περιοδικό δρόμου από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω-Κάτω πατησίων

στη διαμεσολάβηση

ΕΝΑΝΤΙΑ στα σκουπίδια
και στη φλυαρία

των μμε

Να προτάξουμε το δικό μας
ανταγωνιστικό λόγο
για την πραγματικότητα
που βιώνουμε...

Διασχίζοντας το Πεδίο

Δέος... Να, μια λέξη που θα χαρακτήριζε το πάρκο, τους ανθρώπους και την ιστορία του. Από παιδί ένοιωθα ένα αίσθημα φόβου και μυστηρίου κάθε φορά που το διέσχιζα, ειδικά τα βράδια. Να 'ταν οι φουντωτοί θάμνοι που έκρυβαν ό,τι συνέβαινε πίσω τους, να 'ταν οι λιγοστές λάμπες με το ημίφως, να 'ταν οι ιστορίες που είχα ακούσει, να 'ταν τα ζευγαράκια, οι ματάκηδες, οι ομοφυλόφιλοι, τα πρεζάκια;... Παρ' όλα αυτά το διέσχιζα.

Δε φοβάμαι, δε φοβάμαι, δε φοβάμαι... σιγομουρμούριζα καθώς περνούσα,

ώσπου, από τις τόσες φορές που το είπα, οι φοβίες μου εξαφανίστηκαν. Θεες να 'ταν η αυθυποβολή, θες να 'ταν που είδα μερικούς από αυτούς τους "κινδύνους" και, κάποιες φορές, τους αντιμετώπισα κιάλας και τους απομυθοποίησα... Μεγαλώνοντας, πια, έγινα κι εγώ κομμάτι του... Μάλιστα, σε μερικές περιπτώσεις, έγινα όσα μικρός φοβόμουν. Οι θάμνοι κρύψανε και τις δικές μου μυστικές μαγικές στιγμές, ενώ πολλές φορές περπατώντας τα βράδια συνειδητοποίησα πως, για όποιον πλησίαζε από την αντίθετη κατεύθυνση, αποτελούσα μια μυστηριώδη και απειλητική σκιά που προσπαθούσε να αποφύγει όσο περισσότερο γίνεται. Δεν ένοιωθα και ιδιαίτερα περιθωριακός... ίσως γιατί οι φήμες έμοιαζαν πιο οικείες και οι φόβοι πιο αστείοι. Αυτή ήταν η δική μου πλευρά όμως.

Για όσους μπέρδευαν το δέος με το φόβο και το

μυστήριο με την ανασφάλεια, το πάρκο ήταν μια ενοχλητική μαύρη τρύπα που, όμως, δεν μπορούσαν να εξαφανίσουν, καθότι "έπρεπε να προστατευτεί το Πράσινο". Προτίμησαν λοιπόν να την εξωραΐσουν και πρόσφατα να την περιφράξουν μπας και πάψει τουλάχιστον να μολύνει την πόλη. Κούρεψαν τους θάμνους, αραίωσαν τη βλάστηση και, πριν ένα μήνα, έβαλαν κάγκελα κλείνοντας τις εισόδους "για λόγους ασφάλειας"...

Ασφάλεια από τι;

Το αίτημα για ασφάλεια αφορούσε τον ίδιο το χώρο και όχι τους ανθρώπους που σύχναζαν μέσα. Εκπροσωπούσε ανθρώπους που, μην τολμώντας να βγουν από το σπίτι τους, δεν είχαν ξεπεράσει ακόμα την παιδική τους ηλικία. Εγώ, όπως και όλοι όσοι έζησαν και ζουν στο πάρκο, ήξερα πως η καλύτερη ασφάλεια, για ό,τι και να συνέβαινε, ήταν να τρέξω και να βγω έξω ή να κρυφτώ μέσα στους θάμνους...

Φωτο: από το κλειστό εργοτάξιο της J&P ΑΒΑΕ, στο περιστερί 9/10, ύστερα από την παρέμβαση των οικοδόμων που δουλεύουν εκεί.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Δεν είναι μόνο τα έργα για τους ολυμπιακούς αγώνες, που είναι βαμμένα με το αίμα εργατών, που δουλεύουν εκεί σε συνθήκες σύγχρονων κάτεργων. Χωρίς ένσημα, με εξαντλητικούς ρυθμούς και υποχρεωτικές υπερωρίες και χωρίς τα στοιχειώδη μέτρα ασφάλειας. Οι κατασκευαστικές εταιρείες, κερδίζουν χοντρά. Όχι μόνο από τις μίζες και τα φράγκα που εξατμίζονται αλλά και από την συμπίεση του κόστους εργασίας.

Η "ανάπτυξη" και η ανάγκη του κεφαλαίου και των αφεντικών για περισσότερη κερδοφορία με το μικρότερο δυνατό κόστος, δολοφονεί εργάτες παντού. Οι 75 νεκροί εργάτες μέσα στο 2003, το αποδεικνύει. 75 σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία. Ο αριθμός των "ατυχημάτων" που αφήνουν ανεπανόρθωτες σωματικές βλάβες είναι αδιευκρίνιστος. Και φυσικά στους νεκρούς εργάτες δεν καταμετρούνται οι μετανάστες εργάτες που πνίγονται σε σαποκάρβα στο αιγαίο, που σκοτώνονται από σφαίρες και νάρκες στα σύνορα. Αυτοί είναι άρατοι ανύπαρκτοι... Ούτε όλοι αυτοί που εξευτελίζονται καθημερινά μένοντας στοιβαγμένοι κατά δεκάδες μέσα στα αστυνομικά τμήματα. Ούτε όλες οι γυναίκες που προορίζονται για την βιομηχανία του sex, έρμαια και αβοήθητες στα χέρια των νταβατζήδων. Αυτές δεν συγκαταλέγονται στα θύματα της εργασίας και των αφεντικών. Αυτές δεν υπάρχουν πουθενά... Ο κατάλογος των εγκλημάτων κατά των εργατών είναι ατελείωτος και τα νουμερά τους (των αφεντικών και των υπαλλήλων τους) δεν λένε ποτέ την αλήθεια....

Φωτο: από το κλειστό εργοτάξιο της J&P ΑΒΑΕ, στο περιστερί 9/10, ύστερα από την παρέμβαση των οικοδόμων που δουλεύουν εκεί.

Την πέμπτη 9/10/03, στο κάτεργο της J&P ΑΒΑΕ, που βρίσκεται στο ολυμπιακό χωριό (η εν λόγω εταιρεία, κυπριακών συμφερόντων, έχει πολλές εργολαβίες σε όλα τα έργα ανάπτυξης της Ελλάδας), δολοφονείται ο ALEX BACI 32 ετών από την Αλβανία. Την επόμενη μέρα γίνεται 24ωρη απεργία στο ολυμπιακό χωριό. Ενώ οικοδόμοι που δουλεύουν σ' ένα άλλο κάτεργο της J&P ΑΒΑΕ στο περιστερί (ολυμπιακό κέντρο πυγμαχίας), κλείνουν το εργοτάξιο και παύουν οι εργασίες. Συμμετέχουν εργάτες ανεξαρτήτως εθνικότητας. Πρωτοβουλία οικοδόμων κυκλοφορεί προκήρυξη, σε πολλά από τα μεγάλα εργοτάξια σε στο λεκανοπέδιο αττικής, που αναφέρεται στα γεγονότα "...στο περιστερί δώσαμε μια μάχη. Οι συνθήκες στα ολυμπιακά κάτεργα (εργοτάξια) είναι μπροστά μας και δημιουργούν παρακαταθήκη για τ' αφεντικά. Στο χέρι μας είναι να τις ανατρέψουμε δημιουργώντας τους όρους αντίστασης...". (Απόσπασμα από την παραπάνω προκήρυξη)

Απέναντι στην συνολική επίθεση των αφεντικών, η αλληλεγγύη αναμεσά μας, η καθημερινή διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας και η αυτοργάνωση μας, ως εργάτες, μπορούν να βάλουν φραγμούς στην αουδοσία τους.

ΟΧΙ ΑΛΛΟΣ ΝΕΚΡΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ.
ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΑΙΜΑ ΓΙΑ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Όποιος θεωρεί ότι μπορεί να έχει μια ολοκληρωμένη πρόταση ζωής, ξέρουμε πολύ καλά ότι έχει αποτύχει από χέρι. Καλώς ή κακώς -καλώς- ο κάθε άνθρωπος έχει την δική του ιδιοσυγκρασία και προσαρμόζεται εκεί που θεωρεί -άσχετα τι επιρροές υπάρχουν- ότι είναι καλύτερα. Ξέχωρα από το τί δρόμο τραβάμε ο καθένας μας, σίγουρα στη πορεία του παίρνουμε κάποια ρίσκα, άλλοι μικρότερα, άλλοι μεγαλύτερα, άλλοι περισσότερα και άλλοι ελάχιστα. Είναι βέβαιο, ότι κάποια στιγμή ξεφεύγουμε απ' τη πορεία που είτε εμείς, είτε άλλοι, έχουν επιλέξει για την ζωή μας.

Το να ρισκάρεις για κάποιους μπορεί να ακούγεται ρομαντικό, για άλλους ανούσιο. Τη πραγματική υπόσταση του ρίσκου, κανείς δεν μπορεί να την εξηγήσει. Είναι το συναίσθημα που σε τοιτώνει και σε κάνει, πολλές φορές, να νιώθεις ότι για κάτι τέτοιες στιγμές αξίζει να ζεις. Το ρίσκο είναι κάτι που το ανακαλύπτεις σ' όλες τις εκφάνσεις της καθημερινής σου ζωής.

Από πιτσιρικάδες μας άρεσε να κάνουμε ότι δεν θέλανε οι μεγαλύτεροι. Πάντα προσπαθούσαμε να παίζουμε σε μέρη που μας είχαν "απαγορεύσει", άσχετα με την τιμωρία που μας περίμενε, αν μας ανακάλυπταν. Έτσι και αλλιώς αυτές δεν είναι οι πιο δυνατές αναμνήσεις από τα παιδικά μας χρόνια; Ακόμα και στο σχολείο, οι περισσότεροι ξεκίνησαν το κάπνισμα για μια υποτιθέμενη μαγική και στα πλαίσια μίας υποτυπώδους παρανομίας. Το ότι και μόνο κοντραρίζουσα με τους καθηγητές υπό την απειλή μιας αποβολής είχε το ρίσκο του. Οι "μαλακίες" μέσα στη τάξη σε μια "χαλαρή" καθηγήτρια μπορεί να μην είχαν ιδιαίτερη αξία, αλλά το να έκανες κάτι παρόμοιο σ' έναν αυστηρό καθηγητή, που δεν ήξερες ποια θα ήταν η αντιδρασή του, ήταν κάτι που σ' έκανε να το θέλεις πιο πολύ. Οι περισσότερες καταλήψεις -ειδικότερα αυτές των τελευταίων χρόνων που ήταν και οι λιγότερο μαζικές- είχαν "πέσει στις πλάτες" λίγων ατόμων, που ερχόντουσαν σε ανοιχτή κόντρα με γονείς, καθηγητές, μπάτσους και ακροδεξιά απομεινάκια, με τα οποία ρισκάρεις ακόμα και την σωματική σου ακεραιότητα. Τί ένιωθαν όλα αυτά τα άτομα τότε και το πώς θα το θυμούνται τώρα -ασχέτως με τι δρόμο ακολούθησαν στη ζωή τους- είναι κάτι που μόνο αυτοί ξέρουν το πόσο έντονα και ωραία ήταν.

Πως κάποιος παρατάει έτοιμη δουλειά και στρωμένη καριέρα, με αφορμή έναν έρωτα, και φεύγει για Βαρκελώνη να ζήσει -η οποία είναι αντικειμενικά πιο όμορφη- αφήνοντας πίσω φίλους, σπίτι, γονείς που σε φροντίζουν, πηγαίνοντας να δουλέψει σερβιτόρος και αρχίζοντας για ακόμη μια φορά "από το μηδέν", είναι ένα "φαινόμενο" που δεν δύναται να εξηγηθεί με τους βασικούς κανόνες της ψυχιατρικής. Κάποιοι μπορεί να το ονομάσουν νεανική και ωραία τρέλα, άλλοι, ανούσια τρέλα, που σίγουρα θα σου βγει σε κακό. Όλοι συμφωνούν στο ουσιαστικό, στο επίθετο θα διαφωνήσουμε τώρα;

Κάποιος/α μπορεί να αφήσει τον/ην καλή/ό του μετά από χρόνια αρμονικής συμβίωσης για να βρεί μια καινούργια αγκαλιά, αδυνατώντας να εξηγήσει στον εαυτό του/της, εάν ο λόγος είναι ένα καινούργιο πάθος, ή μια νέα πρόκληση που βρίσκεται μπροστά του/της. Το μέλλον μπορεί να μην τον/την δικαιώσει ποτέ.

Μια γυναίκα, παντρεμένη με δύο χρονών παιδί, στις αρχές της δεκαετίας του '80, που μπορεί να έτρωγε και ένα "μπερτάκι ξύλο" απ' τον άνδρα της γιατί είχε τα νεύρα του ή για πολλά γιατί, επιλέγει να πάρει διαζύγιο κόντρα στα σημεία του καιρού. Κόντρα στους γονείς της, που της έλεγαν "άνδρας σου είναι γίνονται και αυτά...", κόντρα με πολλούς από τους φίλους της, οι οποίοι την θεώρησαν υπερβολική και την έβαλαν να σκεφτεί το μέλλον του παιδιού της. Η επιλογή αυτή, που είχε αμέτρητα ρίσκα, μπορεί να έγινε με τη σκέψη, να μην πληρώσει το παιδί της τα λάθη που έκανε η ίδια στο παρελθόν. Οι δυσκολίες που αντιμετώπισε, ίσως να μην δικαιώνουν το παρόν της. Όσο για το μέλλον της, η ευτυχία του να βρίσκεται με το παιδί της σε περιβάλλον ηρεμίας και στοργής, της δίνουν

όλα τα δίκια.

Η πολιτική που ακολουθούμε και οι ακτιβισμοί που γίνονται, για να αλλάξουμε τις υπάρχουσες καταστάσεις, πάντα εμπεριέχουν ρίσκο. Τίποτα δεν άλλαξε στο κόσμο χωρίς ρίσκο. Οι εξεγέρσεις, επαναστάσεις, διαδηλώσεις, και οι κινηματικές ενέργειες, δείχνουν ότι αυτοί οι άνθρωποι που έδωσαν μέχρι και την ζωή τους αρκετές φορές, -δεν μπορείς να δώσεις και τίποτα παραπάνω- παλεύοντας, ρισκάρουν για κάτι που δεν ήταν μόνο για την πάρτη τους, τους φίλους τους ή την οικογενειά τους.

Από την άλλη, υπάρχουν πολλά παραδείγματα, που μας δείχνουν ότι το ρίσκο από μόνο του δεν είναι σημαντικό. Άνθρωποι, οι οποίοι μπορεί να ρισκάρουν ακόμα και την ζωή τους για κινηματικές ενέργειες -πορείες, συγκρούσεις στο δρόμο, ένοπλες ενέργειες κ.α-, αλλά την τελευταία στιγμή να αφήνουν πίσω τους συντρόφους τους κοιτώντας την πάρτη τους, δείχνει ότι υπάρχει βασική έλλειψη του στοιχείου της συντροφικότητας και χωρίς αυτή δεν μπορείς να καταφέρεις και πολλά πράγματα. Ποτέ και τίποτα δεν δικαιολόγησε ότι το ρίσκο μπορεί να αλλάξει τον κόσμο από μόνο του. Από την άλλη όμως χωρίς αυτό οι ανταγωνιστικές καταστάσεις δεν μπορούν να πάνε παραπέρα.

Όταν ένας συντροφός σου έχει κινδυνέψει -για να μην πούμε ότι έχει χάσει την ζωή του από μπάτσους ή από ακροδεξιούς, μόνο και μόνο επειδή μπορεί να ζει σε κατάληψη στέγης, κανείς δεν μπορεί να σου πει ότι ρισκάρεις άδικα για το ότι επακολούθησε. Αν υπάρχουν καθημερινές δολοφονίες εργατών -εργατικά ατυχήματα τα ονομάζουν- και μεταναστών στα σύνορα και εντός αυτών, δεν νομίζουμε ότι οποιαδήποτε "απάντηση" προς αυτές τις δολοφονίες θεωρείται λάθος ρίσκο ή ρίσκο που δεν χρειάζεται. Μπορείς βέβαια να περιμένεις την κατάλληλη στιγμή, ώστε να κάνεις την κατάλληλη κίνηση και το "πότε" να περιμένει "μουχλιάζοντας" στο ντουλάπι των πολιτικών επιλογών. Και να μην ρισκάρεις στο ελάχιστο γιατί πολύ απλά οι καιροί είναι άσχημοι και "δεν μας παίρνει"... και μέχρι τότε να απειλείς λεκτικά και γραπτά: θα σας κάνουμε, θα σας ράνουμε, θα σας φάμε ζωντανούς...

Σίγουρα περνάμε δύσκολες εποχές και έρχονται ακόμα πιο δύσκολες απ' ότι φαίνεται. Αυτό δεν μπορεί να το αμφισβητήσει κανένας. Υπήρξαν, όμως, και δυσκολότεροι καιροί, όποιος θέλει να μάθει μπορεί να ρωτήσει κάποιον μεγαλύτερο ή να ανατρέξει στα αμέτρητα βιβλία που αναφέρουν το πόσο "εύκολο" ήταν να θέλεις να αλλάξεις τον κόσμο, ακόμα και στο κοντινό μας παρελθόν. Κανείς δεν μπορεί να πει τώρα ότι πεινάει και παλεύει για τα αυτονόητα όπως πριν 40 ή 50 χρόνια. Σε τίποτα δεν υπάρχει μαγική συνταγή και κανείς δεν μπορεί να πει ότι κινηματικές πράξεις είναι μόνο αυτές που εμπεριέχουν ρίσκο ή και το αντίθετο. Όποιος το πιστεύει αυτό σφάλει οικτρά και δεν δικαιώνεται με την ιστορία των μέχρι τώρα κινημάτων. Εκτός, βέβαια, και αν γραφτεί καινούργια κινηματική ιστορία τα επόμενα χρόνια, με βάση το σπίτι, τη δουλειά, το διάβασμα αλλάζοντας τελειώς τα δεδομένα του κινήματος που "ζει" στο παρόν. (Τι είναι κίνημα για τον καθένα/μία είναι μια άλλη κουβέντα, αρκετά μακροσκελής και όχι στους σκοπούς αυτού του κειμένου).

Batsi Vs Batsi

...και τώρα
ένα σύνθημα
που όλους
μας ενώνει...

Κωλόπαιδα
θα τα πούμε
στην επόμενη
πορεία...

Οι συγκρούσεις μεταξύ αστυνομικών στο Ναύπλιο και Ξυλοδαρμός τους κατά τη διάρκεια της αστυνομικής πορείας της 9ης Οκτωβρίου, γεννούν κάποια ερωτήματα.

Όταν κάποιος γίνεται αντικείμενο καταστολής αυτόματα κερδίζει τη συμπάθεια ακόμα και αυτών που σε άλλες συνθήκες ίσως να μην είχε. Η συμπάθεια αυτή γεννά μια ταύτιση και έναν διαχωρισμό. Στο μυαλό του καθενός ο μέσος αστυνομικός γίνεται πιο οικείος ως μισθωτός, μεροκαματιάρης- εκμεταλλευόμενος. Σα να 'ναι ένας από 'μάς. Ταυτόχρονα διαχωρίζεται η μεγάλη μάζα του σώματος από το στρατιωτικό- κατασταλτικό της μέρος και απενοχοποιείται αποκτώντας όχι μόνο ένα οικείο αλλά και ένα φιλήσυχο, φιλικό, ειρηνικό πρόσωπο. Από τη μια βρίσκονται οι καπελάκηδες, οι μπλε και από την άλλη τα MAT, τα EKAM και οι υπόλοιποι κακοί που δεν προορίζονται για "εμάς" αλλά για τους "άλλους" τους κακούς κάθε είδους.

Δεν γνωρίζουμε αν οι συγκρούσεις ήταν στημένες, ή αν γεννιούνται μέσα από εσωτερικές αντιθέσεις του ίδιου του σώματος. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι πως έρχονται να πιστοποιήσουν την πρόσφατη τάση σύσφιξης των σχέσεων αστυνομίας και κοινωνίας και της διείσδυσης της αστυνομικής λογικής στις ζωές μας και μάλιστα με όρους συμπάθειας.

Θυμίζουμε, πάντως, πως όλοι αυτοί εκτός από καπελάκηδες, είναι και πιστολάκηδες, γκλομπάκηδες, κλωτσάκηδες (τους "ξεφεύγουν" σφαίρες ή τα όπλα τους "εκπιυσοκροτούν")... Πως είναι αυτοί που μας σταματούν για εξακριβώσεις χωρίς λόγο, που μας διώχνουν από την πλατεία, που συμπεριφέρονται στους μετανάστες με τον χειρότερο τρόπο, που κυκλοφορούν στις πεζές περιπολίες τους με στόμφο και τσαμπουκά για να κάνουν αισθητή την παρουσία τους.

Δεν είμαστε αυτοί που θα υποστηρίξουμε πως η αστυνομία είναι ο χειρότερος εχθρός μας και πως όλες μας οι προτεραιότητες και πρακτικές γεννιούνται από την καταστολή και πρέπει να στρέφονται εναντίον της. Αυτό, όμως που θα λέμε και θα ξαναλέμε είναι πως όλοι αυτοί με τα μπλέ, τα πράσινα, τα καπελάκια, τα κράνη και τα υπόλοιπα αξεσουάρ ονομάζονται μπάτσοι και ως τέτοιοι παραμένουν στο λεξιλόγιό μας.

Όσον αφορά τα μισθολογικά και τα υπόλοιπα τους αιτήματα, ίσως να είναι η μοναδική φορά που θα πούμε "Ας πρόσεχαν". Υπάρχει και ο σχολικός επαγγελματικός προσανατολισμός για να δίνει κατευθύνσεις.

Μύθοι...

Η γή είναι επίπεδη. Οι μπάτσοι δεν πουλάνε ναρκωτικά. Η Ελλάδα είναι φτωχή αλλά τίμια χώρα. Η ελληνική κυριαρχία είναι προτεκτοράτο των ξένων δυνάμεων οι οποίες την κάνουν ότι θέλουν.

και πραγματικότητα...

"Πολυεθνικό ναυτικό κέντρο για επιχειρήσεις εναντίον της διεθνούς τρομοκρατίας, με νοψίες ύποπτων σκαφών, που πλέον στην περιοχή της Ευρώπης, αλλά και στη Μ.Ανατολή" *1, πρόκειται να εγκατασταθεί στην Ελλάδα, μια απόφαση που πάρθηκε τον Ιούνιο του 2003 στην σύνοδο υπουργών άμυνας του NATO. Είναι το δεύτερο στρατηγείο του NATO (το πρώτο, πολυεθνικό αεροπορικό κέντρο επιχειρήσεων, βρίσκεται στην Λάρισα), εντός των συνόρων του Ελληνικού κράτους, τελώντας υπό Ελληνική διοίκηση. Παράλληλα, με την αλλαγή του στρατού από κληρωτό σε επαγγελματικό/ μισθοφορικό, για φέτος εξαγγέλθηκε νέο πακέτο οικονομικών παροχών και ταυτόχρονα άμεση πρόσληψη άλλων 5543 ανδρών και 157 γυναικών *2. Ο υπουργός εθνικής άμυνας σε ομιλία του προς τα στελέχη των δυνάμεων τόνισε ότι μέχρι το 2005 οι μισοί οπλίτες θα είναι επαγγελματίες.

(*1, εφημερίδα θήμα 9/03, *2 εφημ. Ελευθεροτυπία 9/03.)

Ο συνεχής αναβαθμισμένος ρόλος της Ελλάδας στα Βαλκάνια, τόσο σε στρατιωτικό επίπεδο όσο και σε οικονομικό απαιτεί σύγχρονο στρατό. Από την μία να προφυλάσσει τις επενδύσεις σε όποια χώρα των Βαλκανίων υπάρχουν και κρίνεται απαραίτητο και από την άλλη να παίζει τον τοπικό χωροφύλακα και νταβατζή, δείχνοντας τα δόντια της και αρπάζοντας ευκαιρίες λεηλασίας. Όλα αυτά στα πλαίσια του διεθνούς καταμερισμού δύναμης.

Ο στρατός αλλάζει, από κληρωτός γίνεται επαγγελματικός, μισθοφορικός δηλαδή. Η φιγούρα του μισθοφόρου λανσάρεται σαν αυτή του δημοσίου υπαλλήλου. Σίγουρη δουλειά, σε καιρό γενικευμένης επαγγελματικής αβεβαιότητας. Σίγουρο καλό μισθό, τώρα που σφίγγουν τα "ζωνάρια" ακόμη περισσότερο. Ευκαιρίες για εξέλιξη. Ο μιλιταρισμός ποτέ δεν πέραγε κρίση, πάντα οι καραβανάδες είχαν δουλειά. Μια δουλειά βουτηγμένη στη βία και στο αίμα.

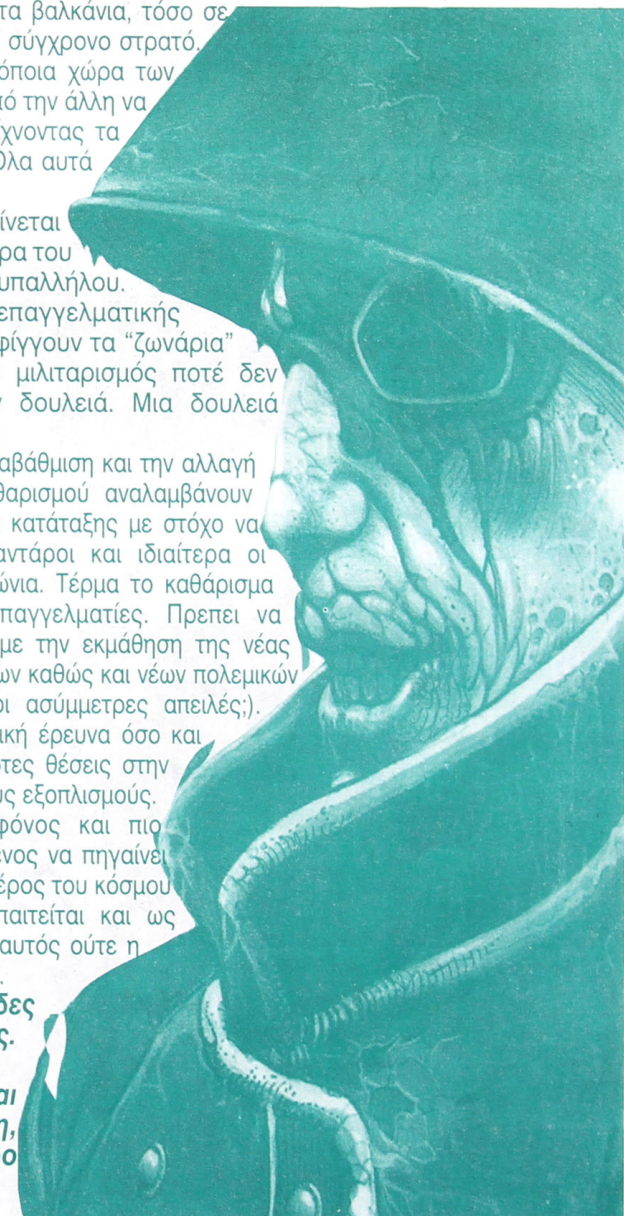
Οι αγγαρείες τέρμα. Ταυτόχρονα με την αναβάθμιση και την αλλαγή του στρατού, ιδιωτικές εταιρείες catering και καθαρισμού αναλαμβάνουν καθήκοντα στα μεγάλα στρατόπεδα και στα κέντρα κατάταξης με στόχο να "εγκατασταθούν" σε όλα τα στρατόπεδα. Οι φαντάροι και ιδιαίτερα οι μισθοφόροι απαλλάσσονται από τέτοιου είδους καφώνια. Τέρμα το καθάρισμα πατάτας και τουαλέτας. Τώρα είναι σοβαροί επαγγελματίες. Πρέπει να ασχοληθούν με την πιο άρτια εκπαίδευσή τους, με την εκμάθηση της νέας στρατιωτικής τεχνολογίας και των οπλικών συστημάτων καθώς και νέων πολεμικών τακτικών (πως για παράδειγμα αντιμετωπίζονται οι ασύμμετρες απειλές;). Τεράστια ποσά δαπανούνται τόσο για την στρατιωτική έρευνα όσο και στον εξοπλισμό. Η Ελλάδα κατέχει μία από τις πρώτες θέσεις στην παγκόσμια κατάταξη σε σχέση με τις δαπάνες για τους εξοπλισμούς.

Ο μισθοφόρος, ως πληρωμένος δολοφόνος και πιο πειθαρχημένος λόγω εκπαίδευσης, είναι υποχρεωμένος να πηγαίνει σε οποιαδήποτε αποστολή του διαταχθεί. Σε όποιο μέρος του κόσμου χρειαστεί. Θα παραμένει εκτός συνόρων όσο απαιτείται και ως επαγγελματίας δεν μπορεί να διαμαρτυρηθεί, ούτε αυτός ούτε η οικογενειά του, ούτε και η αριστερά του συστήματος.

Ο στρατός αλλάζει. Από καρβανάδες γίνονται υπηρέτες του δημόσιου συμφέροντος. Από στραβάδια εξελίσσονται σε καριερίστες.

Η στρατιωτική μηχανή από δύσκαμπτη και προβληματική γίνεται ευκίνητη, υπερεξοπλισμένη και ακόμα περισσότερο αλαζονική.

Κοίταξε να δεις που σε μερικά χρόνια οι μισθοφόροι θα συνδικαλιζούνται ζητώντας δικαιώματα και οι θανάτοί τους θα θεωρούνται εργατικά ατυχήματα...

Τις δευτέρες τις σιχαίνομαι

γιατί μου θυμίζουν πόσο γρήγορα
τελειώνει το σαββατοκύριακο,
φωνάζοντάς μου κατάμουτρα
ότι είναι φτιαγμένο,
ώστε να με προετοιμάζει
για τον πενθήμερο εκβιασμό...

γιατί το πρώτο καλημέρα
το λέω στο αφεντικό μου ...

γιατί πάντα κάνει κρύο
και ο ύπνος είναι γλυκά βαρύς...

γιατί το πρωινό ξύπνημα
με εξαγριώνει για όλη την
υπόλοιπη εβδομάδα...

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΣΤΕΚΙΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ 14
Ιανουαρίου 2004
"Bloody
Sunday"

ΤΕΤΑΡΤΗ 4
Φεβρουαρίου 2004
"Cadjo dilo,
υπάρχουν ακόμα
γελαστοί τσιγγάνοι"

ΤΕΤΑΡΤΗ 25
Φεβρουαρίου
2004
"δευτέρες με
λιακάδα"

"ΣΤΑ ΙΣΙΑ", τεύχος #7 Γενάρης 2004. Για επικοινωνία Τ.Θ. 31068, Τ.Κ. 10035 Αθήνα.
Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων, Νάξου 75 & Κρασσά.